

saj to je vedno njegov izgovor — se je pred nekaj tedni zgodilo, da je pretepaval ubogo deco brez vsega usmiljenja, če tudi kri iz nosa teče, kakor se je pripetilo. (Imena na razpolago.) Vedno se še to pretepavanje ponavlja in nihče se ne gane! Mož nima srca za drugo, ko za „devojke“ in nedolžne „Marijine hčerke.“ Pre-dobro se mu v novejšem času godi. Vedno in vedno, od ranega jutra do poznega večera sedi v gostilni svoje zaročenke (!?) ki ga pošteno „pita“, baje za gostijo, pri kateri naj bi Kobale igral ulogo klavnega ženina. Umevno tudi to. Kedo bi sicer občudoval rajsko nežno ličice gospe Jerčke! Bodite pa uverjeni, Kobale, da so časi minuli, ko se je vtepalvalo učencem učno tvarino z bičem v glavo! Morate pa biti gotovo velik ljubljence krajnega in deželnega šolskega sveta, da Vam ne zapre pot, po kateri sedaj tako neustrašeno jadrate. Ali je Vam, kot javno službojčemu učitelju res dovoljeno, opravljati v gostilni Vaše „krasne“ neveste posle natakarka, streči ob sejmih najetim natakarskim pomočnikom in drugim gostom (16. marca, 5. aprila ter 10. oktobra in 21. decembra) ali pa prodajati v kuhinji jedila za sejmarije?? Pred leti se je to neki tukajšnji učiteljici strogo prepovedalo, dasiravno brez povoda in takrat ste se znašali najbolj Vi nad omenjeno gospo! Enaka pravica za vse! Pred nekaj dnevi se je pa vršila odkupitev vžitinskega davka v neki gostilni v Imenem. Sešli so se vsi tozadevni interesi in umevno, da učitelj Kobale, kot „Wirt in spe“ ni manjkal. Kakor se pa drži Hrvat torbe, tako se drži g. Dragotin svoje ljubice — seveda ga ne miče njena krasota — ampak ima druge interese — kakor je nam sam povedal. Spremljal jo je toraj tudi k omenjenemu zborovanju, dasiravno nima ta mužicelj pri celi stvari prav nič opraviti. Širokoustil in šopiril se je, kakor kak „Weinbaron“. To je predrznost prve vrste, da nastopa tako učitelj in čudimo se samo, da prisotni možje niso postavili tega značajnega sina „matere Slovenije“ pod kap. Kaj pravijo pristojne oblasti k temu počenjanju? Seveda je pri tem zborovanju pokazala tudi rajsko zala Jerčka, nevesta našega učitelja, zopet svojo oliko. Napadala je v svoji sveti jezi ljudi, ki pri omenjenem zborovanju niti prisotni niso bili in jih psovala na najpodlejši način, ljubček njen ji je pa „sekundiral.“ A revica je napravila račun brez krmarja in bode ji sodišče povedalo, da je le pametneje brzdati svoj jeziček in „Maul halten“, kakor se je takrat naša mila Jerica sama izrazila. Žal, da je tudi sedaj v največji sili vso pravno znanje njenega ljubimca pri vragu! — Čas mine, pamet peša — kaj ne, g. učitelj Kobale!? Kako prijetno je pač moralo biti, ko ste v časih pri mesečnem svitu prav po mačje korakali v prvo nadstropje hiše št. 28 v Podčetrtku in tam pri Malčki, bivše svinjski dekli pri J... -tu, življali sladkosti ljubezni! Če Vas hodi zopet kedaj kak tak „angelček“ zapeljati, bodite vsaj bolj previdni, da Vas nihče ne vidi. Revez, imate res smolo v Vaših ljubavnih razmerjih. Kaj bi neki rekla Vaša nevesta, če bi ji še kaj „pikantnejšega“ povedali! — Morda bi Vam in njej počla srca — to pa nočemo imeti na vesti! Spreobrnite se v novem letu, da postanete vsaj vredni Vaših sivih las! Ko-

nečno zahtevamo od okrajnega in deželnega šolskega sveta, da naredi konec temu nečuvnemu nastopanju učitelja Kobaleta in mu zabiča, da naj bo učitelj v pravem pomenu besede in ne tudi natakarka in kuhinjski strežnik ob enem. Prizanesli mu ne bomo pičice več in našli gotovo pot do pravice! Ja — ja g. Kobale: „Sic transit gloria mundi!“

Sv. Lenart slov. gor. Redka slavnost zbrala je mlade in stare v društveni dvorani nemške šole. Ponosno se lahko novi nadučitelj na uspeh božične slavnosti ozira. Dvorana se je izkazala prvič kot premajhna. Kako so bila vsa srca, nobeno oko ni ostalo brez solze, ko se je poslušalo vzorno petje in deklamiranje otrok. Pred okrašenim, razsvetljenim božičnim drevescem imel je g. nadučitelj izvrstni nagovor. Potem so zapeli nežni otroci staro pesem „Stille Nacht“. Potem se je otroke bogato pogostilo in da'lo vsakemu lepo božično darilce. Veselje dece je bilo nepopisno! Vsem podpornikom prisrčno zahvalo! Kdor razveseli otroško srce, služi Bogu!

Zagorje ob Savi. Lepe razmere se pri nas pojavljajo. Tisti zločinski pijanec Uršič iz Trbovelj postal je zdaj pri nas redar. Nastavil ga je slovenski župan Weinberger, gotovo na priporočilo poštenjaka Roša. Ta policaj Uršič se ima le milosti „Štajerca“ (odnosno njegovega urednika) zahvaliti, da ni že davno v ječi. „Štajercu“ bi bilo treba le prst ganiti in Uršič bi sedel v luknji. Pomagati bi mu tudi njegov zagovornik Roš ne mogel, ki je sploh skriv vseh Uršičevih lumparij in ki se še danes ni svoje umazane časti opral. Ta propali Uršič torej, kate-rega pošteni človek niti v svojo hišo ne pusti, je od 1. decembra sem redar v Zagorju. In že preganja knape; že hoče igrati vlogo preiskovalnega sodnika in biti nekaka avtoriteta. Morda je Uršič za enega Roša avtoriteta, ker ve temne strani Roševe preteklosti. Ali pošteni rudarji si izprosijo enkrat za vselej vsiljivosti tega pijanega ničredneža. Ako treba, pričnemo zopet boj. Pa naj zagorski narodnjaki še tako vroče Uršiča zagovarjajo! Uršič je vreden narodnjakov in narodnjaki Uršiča. Pika!

Medgyes na Ogrskem. V našem kraju Medgyes (Siebenbürgen) se je zelo redka prigodba dogodila. Sporočite jo svojim čitateljem, gospod urednik. Jaz Vam jo z veseljem sporočim, ker sem slovenski rojak, čeprav iz onih mirnih časov, ko so nas naši ljubi učitelji na spodnjem Štajerju nemško učili. Zanimiva novica je ta-le: Pripetilo se je, da je ena svinja bila obrejena in je nekaj prezgodaj vrgla mladiča — dvojčke. Mladič je vstvarjen tako-le: ena glava, dve očesi, tri ušesa, eno na vsako stran, eno na sredi glave, dva trupla vkup zraščena, postrani dva repa in osem nog; plemena so madžarskih svinj, bela, skravžlana dlaka. Dali so jih takoj v špiritin se jih zdaj tukaj v muzeju vidi. Podam to novico, da bralci tega lista izprevidijo, da se „Štajerc“ tudi tukaj na meji Balkana čita!

Opomba uredništva: Hvala lepa! Upamo da nam tudi ob priliki kaj zanimivega o gospodarskih razmerah na Ogrskem poročate.

Schicht Stearin-sveče LEDA

najfinjša vseh mark! Apartni, elegantni zavoj!

Ne tečejo!

Ne kadijo!

Ne dišijo!

Ne delajo saj!

Gorijo s svetlim, mirnim plamenom. 872

Novice.

Leto 1911 je pričelo in bilo z veseljem pozdravljeno, kajti pričelo je z nedeljo. Zanimivo je, da bode to leto tudi z nedeljo končalo. L. 1911 je „navadno“ leto in šteje le 365 dni; zato pa ima celo vrsto dvojnih praznikov. Praznik Marije Oznanjenje je padel lani na Veliki petek in so ga morali vsled tega preložiti. Letos pade na soboto (25. marca); potem pride nedelja in dva praznika sta skupaj. Božič bode letos 3 dni trajal, ker pade sveti večer na nedeljo. Grozovito dolg je letos predpust; ta „fašink“ mora vse device in „jungsele“ pobrati, kajti trajal bode od 6. januarja do 1. marca, torej 54 dni. Za grehe tega predpusta se bode mo pa le 36 dni postili. Mnogo sreče!

Izjava — v slovo. Celjski „Narodni dnevnik“ je na grozovito klavni način ponehal izhajati. Tudi V. Spindlerja so menda precej grobo ad acta položili. Fant je brzkone razven literarnega in političnega tudi — osebni polom doživel, katerega mu iz splošne človekoljubnosti gotovo ne želimo. Ali — njegove laži živijo dalje nego njegova politična eksistenca! In zato še par besed v slovo! Spindler je v svojem propalem listu trdil, da so mene podpisane Nemci za 8000 goldinarjev „kupili“. Nato sem jaz izjavil, da je Spindler grdi lažnik in tat tuje časti, ako svojo trditev ne dokaže ali ne prekliče. Mož pa je imel predrzno čelo, da je rekel, da bode svojo trditev s podatki dokazal. Vesel sem čakal teh dokazov. Mislil sem, da je duševno precej revnega Spindlerja kakšna „narodna“ korifeja na led spravila. Čakal sem in čakal tedne in mesece, — čakal z a m a n j! Spindler ni prinesel svojih „podatkov“. Spindler je molčal kot grob in celo ko sem ga zadnjič opozoril, je molčal. In zdaj je njegov list na sušici umrl... Spindler ni imel vzroka, da bi se bal celjskih porotnikov; kajti ti porotniki mu niso sovražni. Ako bi mu bili sovražni, bi moral Spindler že zaradi zadnjih svojih procesov v luknji sedeti. Spindler nima torej za svojo laž nobenega izgovora! In vkljub temu ni imel poguma, da bi svoje obrekovanje prekladal. Morda bode zdaj v kakšnem ljubljanskem listu svoj jezik brusil. Ali noben dostojni žurnalist ga ne more več smatrati za tovariša. Vzame torej od Spindlerja s tem slovo, da ga še enkrat imenujem — nesramnega lažnika! — V Ptaju, 2. prosinca 1911. — Karl Linhart, urednik „Štajerca“.

Opombe. Nadaljevanje našega članka o Rikardu Watzlaweck-Sannecku prinesemo zaradi pomanjkanja prostora prihodnjič. Tudi objavimo v prihodnji številki velezanimivi članek o prvaškem gospodarstvu v zgornje-radgonskem okraju. Več dopisov smo morali tudi za prihodnjič odložiti!

Prvaško gospodarstvo. Naši slovensko-narodni hujskači hvalijo vedno kranjsko gospodarstvo na vse pretege. Mi smo to kranjsko „narodno“ gospodarstvo že večkrat popisali. Zdaj naj omenimo še par številok o tej stvari. Omenimo pa, da so zdaj posamezni slovenski voditelji sami našega mnenja in obsojajo brezvestno gospodarstvo Hribarjevih podrepanov. Neki slovenski poslanec je na shodu v Ljubljani (!) p. kr. povedal javnosti sledeče podatke: Pri zgradbi hotela „Tivoli“ v Ljubljani se je imelo strokovni proračun za 100.000 K. Ta proračun pa se je prekoračilo za celih 96.000 K. Poleg tega se bode potrebovalo še investicije za 30—40.000 K. Zgradba, ki je bila proračunjena z 100.000 K, koštala bode torej 250.000 K!! Betonski most v Ljubljani je koštal 480.000 K. S to velikansko svoto bi se bilo lahko vse mostove v Ljubljani moderno uredilo in popravilo. „Mestni dom“ je koštal 400.000 K, vreden je pa komaj polovico te svote. Za slovensko obrtno

Narodnosti v avstrijski armadi.

Naša slika kaže razmerje med posameznimi narodnostmi v avstrijski armadi. Glasom te zanimive slike pride na 100 avstrijskih vojakov 1 Italijan, 3 Slovenci, 5 Slovakov, 5 Rumunov, 7 Srbov in Hrvatov, 8 Rusinov, 9 Poljakov, 15 Čehov, 18 Madžarov in 29 Nemcev. Ta slika bode gotovo marsikoga zanimala.

šolo je podarila vlada iz davčnih denarjev 900.000 K itd. Tako gospodarijo slovenski narodnjaki!

Prvaški polom slovenske „Glavne posojilnice“ v Ljubljani dela narodnjakom mnogo preglavic. Zdaj skušajo, da bi stvar kolikor mogoče natihoma vredili, ker se bojijo razburjenja vložnikov. Vsled tega se je tudi občni zbor preložil. Ali ravno to skrivnostno ravnanje je napravilo mnogo razburjenja med vložniki. Značilno je, da je ta prvaška posojilnica izplačilo vlog ustavila. Vbogi vložniki se zdaj praskajo za ušesmi in jokajo po svojem kravro prihranjenem denarju, da je lastna zveza to glavno posojilnico za plačilo 300.000 K tožila. „Glavna posojilnica“ je članica slovensko-narodnjaške zadrudne zveze v Celju. Njen polom je v prvi vrsti dokaz, da so narodne zadrudne zveze nebovpijoče brezvestne in da njih revizije niso drugega nego pesek v oči! Zato je in ostane resnica: prvaške posojilnice, ki so brez oblastvenega nadzorstva, — so velika nevarnost za vloženi denar. Kdor vlaga torej svoj denar v take prvaško-narodne posojilnice, ta je pač sam kriv, ako ta denar izgubi. Sicer bomo o temu polomu še naprej govorili!

Srbski prijatelji so bili naši prvaki vedno. To smo pač z nepobitnimi dokazi opetovano dokazali. V času vojne nevarnosti s Srbijo so se postavili slovenski narodnjaki na naravnost veleizdajalske stališče. Zdaj se ti slovenski srbofilji zopet veselijo. Kajti na Slovenskem hočejo razširiti srbsko kulturo. Leta 1911 obiskalo bode srbsko pevsko društvo „Obilic“ našo „belo“ Ljubljano in prepričani smo da bode takrat cela vrsta slovenskih narodnjakov od samega veselja kar znorelo. Istotako vršil se bode to leto v Beligradu kongres slovenskih žurnalistov, katerega se bodejo bržkone tudi slovenski časnikarji à la Stefe, Pustoslemšek, Spindler in Kemperle udeležili. Vse to v čast Srbije! Ako bi imeli slovenski narodnjaki moč, morali bi že danes slovenski kmetje revolucijemu kralju Srbije Petru podložni biti.

„Narodni Socialist“, pod tem imenom je pričel izhajati v Ljubljani list, o katerem se sledeče vè: prvič noče nikdo duševno odgovornost za ta list prevzeti; drugič hoče ta list proti avstrijskemu vojaštvu delovati. Mi bi to neumno podjetje ne omenili, ako bi nam ne bilo zopet dokaz, da slovenski narodnjaki v dnu svoje duše protiaavstrijsko čutijo. Kajti splošno se sodi, da hočejo prvaki s tem listom proti Avstriji delati in da jih pri temu češki radikalni veleizdajalci podpirajo. Slovenski prvaki in narodnjaki so prišli torej do obupnega stališča, da jim je vse prav, samo da zamorejo proti naši državi delati.

Prva telegrafistka z iskrami.

Kakor znano, vpeljala se je na parnikih telegraf brez žice z električnimi iskrami. Brez da bi bile postaje torej z dratom vezane, se telegrafira. Zdaj je tudi že prva ženska za to telegrafistka gospica Grenela Packer iz mesta Jacksonville na Floridi. Ta gospica se vozi na

Fl. Packer, der erste Schiffs-Telegraphistin ohne Draht

parniku „Mohawk“, ki vozi med Novim Yorkom in Charlestonom ter Jacksonvillom. Stara je 22 let in ker ni grda, dali ji bodejo moški potniki pač mnogo dela. Naša slika kaže to telegrafistko pri aparatu, ko opravlja svojo službo.

Dva milijona kron so pri t. zv. Roseggerjevem nabiranju Nemci za „Schulverein“ vplačali. Kakor znano, obstoji ta zbirca iz posameznih doneskov po 2.000 K. Vpisalo se je že okroglo 3 milijone kron. Denar se porabi za zgradbe in vzdržanje potrebnih nemških šol.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Bog daj norcem pamet in pijancem denar. Nekateri ljudje res mislijo, da je politika le igračka za duševne otročiče, ki nimajo drugega opraviti. Eden teh revežev je znani Mursa, kateri je svoj čas na program bankerotne „narodne stranke“ kandidiral in z bombami ter granatami propadel. Mislite, da je mož vsled tega propada pamet našel? Ne, nasprotno, njegove možganice so bile še hujše pretresene. Zato je s pomočjo raznih ednako pomembnih možakarjev sklical v Cven pri Ljutomerju shod, na katerem se je ustanovila nova slovenska kmetška stranka. Iz Cvena prihaja torej odrešenje za slovenske kmete. Ljubi Bog, mnogo modrega in mnogo smešnega si ustvaril! Tisti kmetje, ki so se iz zabave Mursove komedije udeležili, imeli so pač tudi to misel. Ali Mursa in njegovi prijateljski res ne čutijo vso smešnost svojega počenja? Ali verujejo res še v nekdanjega „polboga“ brinjevega Ploja? Mursa, Mursa, pojdi spat za peč, kajti politika je zate — španska vas!

Slovenska okoliška šola v Ptujju postala je pod vodstvom znanega prvaka Kanklerja naravnost škandalozno zanemarjena. Po našem mnenju je narodnjaška hujskarija na tej „šoli“ prvi in zadnji predmet. Otroci so že naravnost podivjani in ne znajo drugega nego kamenje metati, Nemce proklinjati, „živio“ vpiti in srbske trobojnice nositi. Treba bode z najostrejšimi sredstvi divjanje teh pokvarjenih paglavcev omejiti. Stariši so seveda obžalovanja vredni: svoje otroke pošiljajo v slovensko šolo, da bi si tam kaj pametnega priučili, otroci pa se priučijo le sovraštva in narodne hujskarije. Kadar je slovenska šola vun, zašumi po ulicah, kakor divji lov. „Živio“, „na zdar“ vpijejo otroci in vriskajo. Mnogo jih ima narodnjaške znake, čeprav je to strogo prepovedano. Ako pride kdo mimo, ga nahujskani otroci gotovo pričene posovati in zasramovati. Tako je bila ekspeditorka „Štajerca“ že večkrat na cesti od te smrkave drubali napadena in opsovana. Istotako razni gospodje, ki so znani kot Nemci. Eden teh gospodov je vjel zadnjič enega šolarja, ki je nanj vpil; prijel ga je za ušesa in peljal k policiji. Klici, ki so se udomačili med to zanemarjeno šolsko deco, so naravnost gorostasni. Tako vpijejo n. pr. „orka dio, Nemci smrdijo!“ In take klice čujejo slovenski učitelji in slovenski kateheti, pa jih ne grajajo!! Med najgrše in najpreznejše rogovileže spadajo že večja dekleta iz višjih razredov. Nekaj teh deklet smo že izpoznali in bomo skrbeli, da se jih podučijo, kako se imajo na cesti obnašati. V slovenski šoli tega itak ne čujejo. To so vzgojevalni uspehi Kanklerjeve okoliške šole. Radovedni smo, kaj bode šolska oblast proti temu storila. Kajti znalo bi se zgoditi, da si ljudje sami pomagajo!

Iz Kaniše pri Pesnici se nam poroča, da se je t. zv. Reppnikovi mlini, ki zmelje mesečno 22 vagonov žitja, čisto novo z najmodernejšimi mašinami uredil in od 22. decembra naprej v promet stavil. V tem mlinu se vse vrste zrnja proti moki izmeni in se od 100 kg le 10% (Maut) odtegne ter za vsako vrečo kot izmenjevalno pristojbino zahteva 20 vin. Vse vrste moke in krmilne produkte se po najnižjih dnevnikih cenah prodaja. Opozarjamo tedaj prebivalce, da se jim bode v tem mlinu najboljše postreglo.

Ljudski glas — Božji glas! Naš kmetški shod v Mariboru, ki se je vršil pred par tedni, imel je pač nepričakovano veliki uspeh. Lahko rečemo, da je vse v mariborskem okraju, kar zna misliti, na naši strani. Neumne laži v „Straži“ so naš uspeh še povečale. Kajti zdaj vidi vsak udeleženec shoda, kako nesramno zavijajo v jezuvitski morali izučeni klerikalci resnico. Iz vseh krajev mariborskega okraja nam prihajajo prošnje, da naj tam shode priredimo. In cela vrsta dobrih kmetov, ki se iz raznih vzrokov niso mogli shoda udeležiti, nam piše, da se strinjajo z našim sklepom proti zločinski prvaški obstrukciji v štajerskem deželnem zboru.

Dobili smo v tem oziru mnogo dopisov, ki jih zalibog zaradi pomanjkanja prostora ne moremo obelodaniti. Posebno razveselil nas je priznanjevalni dopis (iz Krätztenbacha), v katerem nam izjavlja cela vrsta najboljših kmetov svoje priznanje. Na vse to ne bomo se praznimi besedami, marveč z delom odgovorili. Mariborski okraj je in ostane napreden! Kmetško ljudstvo gre z nami in ljudski glas je Božji glas. . .

Lepe razmere! Resnih pritožb proti nemškimi šolam še nikdar nismo slišali. Pač pa čujemo mnogokrat pritožbe proti slovenskim šolam. Tako se zdaj iz Kozjega poroča, da so slovenski kmetje hudo razburjeni nad tamošnjim nadučiteljem Johanom Krajnikom. Vzroki te nezadovoljnosti nam niso znani. Ali čujemo, da so kmetje prišli v šolo in so nadučitelja napadli, tako da je moral pred njimi bežati in se v kuhinji skriti. Zdaj se je kmete sodniji naznanilo in bodejo bržkone kaznovani. To so pač žalostne razmere! Slovenski učitelji se pejočajo preveč s politiko in premalo s šolo. Slovenski klerikalci pa so sploh nasprotniki šole in kujskajo vedno proti njej. Slovensko ljudstvo pa mora v teh razmerah neizobraženo ostati. Tako ni čuda, da se taki obžalovanja vredni dogodki pripetijo!

Iz sv. Tomaža pri Ormožu obiskal nas je starejši kmetič, ki nam je povedal celo vrsto hudih pritožb proti dehantu Cafu. Par let smo imeli zdaj s Cafom mir in mislili smo si že, da ga je vendar pamet srečala. No, zdaj pa čujemo, da je pričel zopet rogoviliti. Na eni strani vpije, da „vera peša“, na drugi pa napeljuje sam mlade kaplane v politiko. Na eni strani se raz prižne togoti, ako se kakšna deklina spakedra in pokvari; na drugi pa daje s svojimi društvi deklinam priložnost, da se seznanijo z „grehom“. . . Dotični stari kmetič je kimal z glavo in rekel: Vera s farji gor, s farji dol! In prav ima! Cafu pa povemo, da ima „Štajerc“ še vedno tisti štrigelj, s katerim ga je svoj čas v kozji rog poglal. . .

Brihtna glavica je slovenski jermenar Šegula v Ptujju. Prvaški hujskači so možakarju pamet tako temeljito zmešali, da sploh ne ve več, kaj dela. Dokaz temu sledeča zgodba: Učitelja g. Karla Krambergerja potrdilo je c. k. namestništvo kot komisarja za ljudsko štetje. V tem svojem poslu prišel je tudi k jermenarju Šeguli, ki stanuje v posojilnični hiši Anastasius Grünstrasse 8 v Ptujju ter je tam tudi za „hausmeistra“. Učitelj se je Šeguli najpreve nemško predstavil. V svoji zagriženosti pa je ta Šegula takoj zakričal, da ne razume nemščine. Vsled tega se mu je g. učitelj v slovenskem jeziku predstavil ter mu pokazal dekret od mestnega urada. Ali bilo je, kakor da bi se biku rdečo ruto pokazalo. Šegula je pričel divjati in vpiti ter je končno v svoji neumni zagriženosti sunil g. Krambergerja skozi vrata ter te za njim zaloputnil. Zavpil je še za njim: „Jaz bodem to storil, kar mi pravi dr. Jurtela, ne pa to, kar hoče mestni urad!“ Seveda je šel g. Kramberger takoj k sodniji in je prvaškega zagriženca Šegula naznanil. Bodemo videli, če bode ta modrijan tudi pred sodnijo le tisto storil, kar mu komandira dr. Jurtela! Škodoval ni ta Šegula s svojim divljanjem nikomur, razven — sam sebi. In mislimo, da ga bode zaradi njegove neumnosti hudo glava bolela! Sicer se pa vidi iz celega tega dogodka, kako predrzno in grdo širijo ptujski prvaki svojo brezvestno hujskarijo. Šegula pravzaprav sam ni toliko kriv, kajti neumnost še ni kazniva. Krivi so pa tisti, ki so ga nahujskali. In posebno zanimivo je, da je imenoval Šegula kot hujskajočega voditelja politično vpokojenega dr. Jurtelo. . . Zopomnimo si ta slučaj! Kadar bode sodnija zadnjo besedo izpregovorila, sporočili bomo to svojim čitateljem. Jermenar Šegula pa naj se prime za lastni nos. . .

Celjski župan, velezasluženi g. dr. pl. Jabornegg je zaradi bolehnosti odstopil.

Obroki za vplačilo neposrednih davkov v I. četrtletju 1911. Piše se nam: Tekom I. četrtletja 1911 postanejo neposredni davki na Štajerskem dotekli oziroma plačni v naslednjih obrokih: I. Zemljiški, hišno-razredni in hišno-najemninski davek ter 5-odstotni davek od najemnine onih poslopij, ki so prosta hišno-najemninskega davka in sicer: 1. mesečni obrok dne

1. januarja 1911 2. mesečni obrok dne 28. februarja 1911. 3. mesečni obrok dne 31. marca 1911. — II. Občna pridobnina in pridobnina odjedb, podvrženim javnemu dajanju računov: četrtletni obrok dne 1. januarja 1911. Ako se navedeni davki oziroma pripadlje deželne dajatve ne vplačajo najkasneje 14 dni po preteku goraj omenjenih plačilnih rokov, tedaj morajo plačati tudi zamudne obresti in sicer ne samo od državnih davkov, ampak tudi od deželnih doklad, če skupna letna dolžnost na določenem državnem davku preseže znesek 100 K; zamudne obresti znašajo od vsakih 100 K določene dolžnosti in za vsak zamujen dan 1:3 v n se morajo izračunati ter z davki vred plačati od dne, ki sledi zgor naštetim rokom do vstavega dne vplačila zapadle dolžnosti. Ako se davčna dolžnost ne vplača v 4 tednih po preteku plačilnega roka, iztirja se ista s pripadlimi dokladi in z doteklimi zamudnimi obrestmi vred potom predpisane prisilnega postopanja.

Kletarski tečaj, ki je za vinogradnike prav velikega pomena, priredi deželna sadjarska in vinogradniška šola (Landes-Wein-und Obstbauschule) v Mariboru od 6. do 11. februarja t. l. Opozorjamo pa interese na inzerat v današnji številki „Štajerca“, ki popisuje vse nadaljnje pogoje.

Sejmi v Ptujju so, kakor znano, vedno izoborno obiskani. Mestni urad je vsled tega višjo oblast naprosil, da naj dovoli preložitve sejmov z veliko živino na vsaki torek. Tej prošnji je c. k. namestništvo tudi takoj ugodilo. Odslej vršil se bode torej vsako sredo svinjski sejem, vsaki prvi in tretji torek v letu pa sejem z govedo in konji. S to novo uredbo, ki se jo moramo zopet delavnemu našemu g. Ornigu zahvaliti, bode prebivalstvo gotovo zadovoljno. Zdaj seveda so zaradi kuge na gobcih vsi sejmi sploh prepovedani.

Nakup kmetijskih posestev na Štajerskem. „Statistisches Landesamt“ na Štajerskem zbira že leta sem številke o nakupu kmetijskih posestev, ki so iz gospodarskega stališča velevažne. V njenem listu smo našli sestavek teh nakupov v letih 1903 do 1907. Zanimivo je v prvi vrsti razmerje, koliko prodanih kmetijskih posestev se je ohranilo kmetškemu gospodarstvu. To kažejo sledeče številke (prva vrsta števil so leta, druga število prodanih kmetijskih posestev, tretja vrsta pa število prodanih posestev, ki so se ohranila kmetškemu gospodarstvu):

1903	1904	1905	1906	1907	Skupaj
255	472	334	346	348	1755
88	228	105	103	121	645

Iz teh števil je razvidno, da je bilo v teh petih letih skupaj 1755 kmetijskih posestev prodanih; ali le 645 teh posestev (to je 35%!!) se je ohranilo kmetškemu gospodarstvu; 65% vseh posestev je bilo za kmetijo izgubljenih! Največ teh nakupljenih posestev se je porabilo za — lov visoke gospóde! V tem tiči pač velika krivda današnje druginje. Kmeta se podi iz domače grude, da odpotuje v Ameriko; gospóda pa strelja na zapuščenih posestvih zajce.

Otroci — vlomilci. S ponarejenimi ključi odpirali so mladi tatovi izložbene okne trgovca L. Slawitsch, R. Wratschko in N. Petersič v Ptujju in pokradli mnogo blaga. Mestnemu stražmojstru g. Zentrichu se je posrečilo, da zasači glavnega tička, ki je potem tudi svoje tovariše izdal. Vlomilci so: 13 letni Jožef Krivec, ki obiskuje I. razred gimnazije, 13 letni Franc Pulko, učenec V. razreda okoliške slovenske šole in 11 letni Adolf Naterer, učenec IV. razreda slovenske šole. Pri hišni preiskavi stanovanja njih starišev našlo se je celo zalogo ukradenega blaga. Pač žalostne razmere! Krivda na tej zgodni pokvarjenosti šolarjev pade na stariše in šolo. Stariši morajo vendar kaj opaziti. Seveda, v Kauklerjevi slovenski šoli se učijo otroci pač narodne hujskarije, poštenega življenja pa ne.

Nepoboljšljiv tat. Že zaradi tatvine predkaznovani Johan Ribič v Storéh ukradel je lastnemu očetu srebrno uro z verižico, nadalje posestniku Levšku 50 K denarja in obleke za 200 K. Oddal so ga okrožni sodnji.

Pred sodnikom napadel je v Gradcu neki Prohaska s ključem lastno svojo ženo, s katero je ločen, in jo težko ranil. Komaj da so besnega moža premagali.

Hrvatski „uzmovič.“ V jeseni so zaprli v Zidanem mostu Hrvata Vineša, ki je brez karte na brzovlak skočil in se hotel poceni voziti. Pri njemu so našli celo orodje za vlome. Oddali so ga okrajni sodnji v Laškem trgu. Ali iz zapora se mu je posrečilo pobe gniti. Na begu je v Celju vlomil v plombirani železniški voz in ukradel mnogo stvari, in dr. tudi neko žensko sliko, ki se mu je tako dopadla, da jo je obdržal. Zdaj so ga na Dunaju zaprli, ker ni imel prenočišča. Na sliki so ga izpoznali. Počival bode v zaporu.

Vročekrvni krčmar. Vsled prepira v pijanosti vrgel je krčmar Miha Podkrajšek v Dramljah posestnika Franca Pinter tako močno ob tla, da so se temu možgane pretresle in so ga nezavestnega domu pripeljali.

Svinjar. Hlapca Pergerja v Klaki pri Kozjem so zaprli, ker je 10 in 11 letna dekleta zlorabljal.

Neprevidnost. Neki delavec v okolici Celja je streljal iz revolverja in zadel pri temu 11 letnega Johana Praprotnik ter ga težko ranil.

Sleparila je Tereza Mandelj iz šoštanjске okolice na ta način, da je v davčno knjižico večje svote vpisala, nego jih je plačala. Naznanili so jo sodnji.

V postelji tepen. 60 letni vžitkar Jakob Lilek v sv. Marjeti pri Celju leži težko bolan v postelji. Pravi, da je njegova bolezen posledica tepenja; baje ga namreč njegova hčerka in njen mož pretepavata. S to zadevo se sicer peča sodnja.

Zaprli so v Ptujju nekega Emerika Peško, ki je napravil v raznih gostilnah večjo ceho in je vedno odšel, brez da bi plačal. Istotako so zaprli kmetico Trezo Šegula iz Tergoviča, ki je v neki prodajalni kradla.

Vlak povozil je v Konjicah železničarja Jožefa Savic. Bil je takoj mrtev in zapušča vdovo ter 3 nepreskrbljene otroke.

Poneveril je eksekutor Simončič v Ptujju več kmetjskega denarja. Javil se je sam policiji in so ga okrožni sodnji v Mariboru oddali.

Pretep v Silvestrovi noči se je vršil v Picheldorfu pri Ptujju. Tesar Klinc je pri temu posestnikovega sina Jurja Horvat težko ranil.

Ustrelil se je v Mariboru zaradi nesrečne ljubezni pek Anton Šef iz Bebrovnika. Bil je takoj mrtev.

Oj ti ljubezen! K posestniku Kovaču na Ojstrem pri Trbovljah so prišli trije zaljubljeni rudarji. Trkali so na okno, ali iz okna je prišla — voda, da bi jim ljubezen ohladila. Zato so pričeli iz revolverjev na hišo streljati. Baje se jih je sodnji naznanilo.

Samomor. V vasi Vesini pri Konjicah se je obesil 45 letni tesar Pavel Gučnik. Samomorilec je bil hudo pijači udan.

Slepar. Frizer Konrad Messerer v Celju je razne osebe za več sto kron osleparil in jo potem popihal. Zasludujejo ga s „štekbrifom“.

Predrzni tat. Delavec Martin Grad v Celju ukradel je trgovcu g. Gerschack zimsko suktnjo v vrednosti 50 K. Tat je bil pa tako predrzen, da je nesel suktnjo k g. Gerschacku in mu jo hotel prodati. Seveda jo je ta takoj izpoznal in je dal dolgooprsteža zapreti.

Pobegnil je iz Orehovca pri Radgoni zidar Adolf Reberšek. Zagrešil se je nravno.

Nesreča. 80 letna gospa Grün v Ptujju je padla in si nogo zlomila.

Poceni vozil se je (seveda brez karte) delavec Ferdo Nedušek iz Celja v Kapfenberg. Hotel se je na Dunaj peljati, ali v Kapfenbergu so ga vjeli in zaprli.

Z bodalom ranil je v prepiru na cesti v Rogatec Jaka Plavčak Mateja Dolšek. Tudi svojega lastnega brata je ranil. Vročekrvneža so oddali sodnji.

Na sveti večer ukradel je neki tat posestnici Heleni Jakob v Doberni vola v vrednosti 280 K. V Slov. Gradcu so tata zaprli.

Požar. V poslopju za mašine male železnice v Slov. Bistrici je pričelo goret. Požarniki so ogenj hitro omejili; drugače bi tudi mašine trpele. Škode je za 800 K.

Zakonska ljubezen. V okolici Šmarja pri Jelšah sta se stepala zakonska Caureste. Žena je moža obljubila, da mu hišo zažgè. Mož jo je vrgel zato na gnojšče. V pretepu pa mu je žena prst zlomila in ga težko ranila.

Vjeti tatovi. Gostilničarju Gollu v Velenju so tatovi iz kleti za 500 K blaga pokradli. Zadnjič je krčmarjeva hčerka ob 2. uri ponoči v kleti luč opazila. Poklicala je očeta, ki je tatove v klet zaklenil in po žandarje poslal.

Iz Koroškega

Prijatelji na Koroškem! Nabirajte nove naročnike, razširjajte naš list! V vsaki napredni hiši mora biti „Štajerc“!

Klerikalni polom v črni „central-kasi“, v katerem so bili koroški kmetje za več milijonov opeharjeni, še ni končan. Sicer obljubujejo klerikalni listi že mesece sem, da „kmetje ne bodo nobenega vinarja izgubili“ in da bode „vse kmalu v redu“. Te obljube so seveda ravno to, liko vredne kakor poštenost monsignore Weissa in Kayserja. Zdaj poročajo klerikalci, da je „Länderbank“ izročila pol miliona kron, da se izplača razmeroma vloge posojilnico. S tem denarjem da je 18% vseh vlog poplačanih... To imajo črnuhi za velikanski „uspeh“. Nam pa se zdi ta „uspeh“ prokletlo klavrn! Ako je s tem 250.000 K skupaj 18% vseh vlog plačanih, potem manjka še 82% kmetjskih denarjev, torej skupaj najmanj 2,277.000 K, katere so klerikalci ljudstvu pokradli in poneverili. To je resnica, ako so klerikalni podatki resnični. Čujemo pa, da je v resnici manjkalo 3 1/2 milijonov kron, tako da jokajo koroški kmetje še danes za 3 milijone svojega jim oropanege denarja... In to imenujejo klerikalci „uspeh“. Sicer je pa še vprašanje, kje so dobili teh 500.000 K, ki so kapljica v morju, s katerimi se pa vendar tako bahajo? Ali so dali ta denar bogati, visoki cerkveni poglavarji, duhovniki in škofi? Po našem mnenju je dala denar vlada. In vladi so ga dali — davkoplačevalci. Tako mora ljudstvo s svojimi krvavimi žulji za klerikalne roparje plačevati!

Iz Rožne doline se nam še piše z ozirom na poročilo v zadnji številki lista: Kakor znano, se je vsled goreje kuge na gobcu in parkljih občino Sveče proglasilo okuženi. Vkljub temu so hoteli pretekli torek, sredo in četrtek prvaški duhovniki socialno-politična predavanja obdržati, zlasti glede ljudskega štetja, pri čemur bi gotovo hujskarije in napadov proti naprednjakom ne manjkalo. Ali vlada je v sredo izvedela o temu rogoviljenju in je naročila telegrafično županu v Bistrici, da napravi temu konec. Župan je prišel tudi v spremstvu orožnika ob 3. uri popoldne v Sveče in je zborovanje razpustil. Ženske so zakričale in zbežale, politični duhovniki so kar pljuvali od jeze in mežnar je rekel, da se ne bode šlo več po nobenega mrliča v Bistrico (pokopališče je namreč za Svečah). Mož naj bo sploh vesel, da kdo umre; kajti od koga bi pa drugače živel? In mežnar iz Bilčovsa špaciral je na strehi sem in tja in gledal s strašnimi pogledi doli. Grozno! Pa šele naš ljubi kaplan! Toliko se je matral, da je privlekel babe na shod in zdaj ni bilo nič, nič! Za zjokati se je bilo. Ali kaplan se je dvignil kakor junak in je zagrozil — čuj, Avstrija in sosedne pokrajine! — kaplan je zagrozil, da bode na Dunaj — telegrafiral. Druge nesreče se pa ni zgodilo, črnuhi so jo popihali, eden je še na kolodvoru škandale delal, kralaj je imel konec in svet stoji še danes, Amen!

Šmarjeta v Rožni dolini. Piše se nam: Ker nikoli ni kaj slišati od spodnjega Roža, zato te prosimo, piši zdaj k novemu letu od sv. Marjete. Po celi Rožni dolini je znana sv. Marjeta skozi dolgo let kot tiha in mirna fara in lahko rečemo, da je naša fara vzgled drugih far. Kako lepo živijo sv. Marjetčani dolgo let v svoji občini, dokazuje dejstvo, ker imajo že 30 let enega duhovnika, kateremu gre vsa čast in hvala, ker 30 let ni bilo prepira ali hujskanja slišati od njih, ne na prižnici ne v gostilni, kakor je dandanes pri duhovnikih navada, da rabijo Božjo vero za politiko in hujskanje. To se je zdaj pokazalo tekom tega leta, ko so žalibog naš ljubi in dragi g. župnik hudo oboleli. Kaka žalost se je razbila po celi fari! Tukaj se je prikazala krščanska ljubezen od farmanov do našega dušnega pastirja, ko še zmirom z žalostnim srcem zdihujemo, da naj jih Bog kmalu ozdravi. Odkrito rečeno voščimo vsi našemu župniku za novo leto ljubo zdravje, da bi zopet zamogli poslušati njih ljubo pridigo in njih veseli

glas, ki nam še zdaj doni na naša ušesa. „Mir vam bodi“, to je bila zmeraj njih prva podlaga. Ker so g. župnik oboleli, je izginil sveti mir iz naše cerkve. Dobili smo enega rogovileza za kaplana, kateri misli, da je Sv. Marjeta njegovo kraljestvo in on kralj, da se upa ljudem iz prižnice postavte dajate, katere časnike in knjige da brati ne smemo; „Štajerca“, „Bauernzeitung“ in „Freie Stimmen“ tiste ne, zato ker bodemo gotovo vsi pogubljeni; in tiste knjige katere se pravijo „fortschrittlich“, zato ker je nevarno, da bi se ljudem glava ne odprla in v čelu zjasnilo. Zapomni si ti, mladi kaplanček, ti si še preumen, da bi nam zapovedal, kaj da smemo brati; si še premlad in bi bilo treba, da bi te še kdo pod nosom brisal. Naši očetje niso zato pustili prižnico v našo cerkev napraviti, da bi jo ti fantek za tvoje neumne besede rabil. Pojdi na kupček gnoja skakati in se v naprednjake zadirati, ne pa v hišo Božjo. Duhovniki, spoštujte cerkev! Ne misli, kaplan, da bodeš ti našo faro oropal za lepi mir in pokoj! Politika je duhovnike daleč privedla! G. župnik, vzemite „španiš“-palico in povejte temu kaplanu, kako naj se obnaša . . . Naj vedo vsi ljudje, da „Štajerc“ poštene duhovnike časti, slabe in politične pa krtači! Vsi na delo za „Štajerca“!

Bistrica v Rožu. Piše se nam: 31. p. m. vršil se je tukaj Silvestrov večer s tombolo. Restavracija bila je tako polna ljudi, da jih mnogo ni več prostora našlo. Čisti dobiček je bil namenjen novo uresničenemu otroškemu vrtcu v Bistrici. Ker pa je dal tudi nemški „Schulverein“ večjo podporo za otroški vrtec, jezi se g. kaplan Rudl čez celo stvar . . . Zdal se je v Božiču „črni parlament“ v Svečah razpustil, ker je oblast zborovanje zaradi nevarnosti razširjenja kuge na gobcih in parkljih prepovedala. G. kaplan Rudl s svojimi kranjskimi tovariši je mislil, da je ta razpust sama hudomušnost Bistričanov, vkljub temu da velja oblastvena prepoved za vse okužene okraje. Bistričani so na tej stvari tako nedolžni, kakor krava na temu, da luna mrkne. Kaplan Rudl vsled tega ni hotel trpeti, da bi Bistričani tombolo igrali. Spisal je s kranjsko pomočjo naznanilo na oblast. Ali oblast mu seveda ni mogla pomagati, ker se hvala Bogu doslej v Bistrici živinska kuga še ni pojavila. Potolažite se torej, g. kaplan in mislite na Gospodove besede: Moje je maščevanje! Bistriški odbor za otroški vrtec tudi ni kriv, da se je kaplan blamiral; se bode to menda vsaj zapomnil!

Prevalje. Piše se nam: Dne 25. p. m. se je znani politikujoči kaplan Štrifof zopet v svoji kranjski „kulturi“ odlikoval. Prišli so na ta večer igralci 3 kraljev v farovž in vprašali žegnanega gospoda Štrifofa, ali smejo igrati. Štrifof jih vpraša: Bodete igrali slovensko? Odgovorijo mu: Slovensko ne znamo, ampak nemško! Ko je Štrifof slisal besedo „nemško“, postal je rdeč, kakor bi bila vrezala strela po njim; nagnal je igralce vun ter rekel: nemški betlarji! Na to so se igralci obrnili in šli po svojih potih naprej. Vprašamo te, kje so pa največji betlarji doma? Reči moramo: v kaplan Štrifofovemu brlogu! Ljudje Štrifofovega brloga beračijo dan na dan, leto za leto, in farski pisrke je zmerom prazen. Kam le kaj pride denar? Morebiti ga je požrl tudi duhovnik Weiss v Celovcu; ali so morebiti kakšni drugi požeruhi kje, da si trebuhe polnijo? Ja, ja kaplan Štrifof, nemška pečenka, nemško vince in pivo ti je pa jako dišalo na dan veselice, katero so napravili nemški uradniki tukajšnega rudokopa; ves masten si bil; škoda da ni bilo na ta dan nemškega „šnopca“ na mizi; tedaj bi bil Štrifof v nemških nebesah . . . Za novo leto pa voščimo temu nemirnemu kaplanu nič drugega, da naj pobere svoja kranjska kopita in jezdi v blaženo kranjsko deželo . . .

Klanče pod Reberco. O pogrebu psa se nam piše: Pretečeno leto krepal je tukaj pes neke gostilničarke. In našlo se je nekaj ljudij, ki so psa — po „krščansko“ pokopali. Vodja tega pogreba je bil mežnar. Napravili so krsto, grob in prepevali: do-mi-ne pace-ma že mr-zle ta-ce — Baje so tudi na grob znamenje križa posadili. . . Mi se gotovo ne menimo za norije ljudi. Ali znamenje križa pa menda ne spada na pasji grob! Torej Francej Petek, komendant na Reberci, ali ne boš svaril tvojega mežnarja pred takimi treparijami! . . .

Za častnega občana imenovala je občina Vrba podpredsednika državne zbornice dr. O. Steinwender.

Žrebec udaril je pri sv. Rupretu pri Celovcu delavca Simona Teichler in mu pri temu več reber zlomil.

Zaradi ljubosumnosti so se v neki gostilni v Sv. Petru pri Celovcu stekli. Pri temu je bil mizar Anton Koller z nožem težko ranjen.

Z nožem je bil v pretepu delavec Zechner v Beljaku od svojega tovariša Kovačiča težko ranjen.

Pobegnila je iz sv. Pavla Paulina Kreuch, ko je izvršila tatvino. Doma je iz sv. Martina pri Slov. Gradcu.

Pod voz vrgel je splašeni konj v Unterfischern tesarja Rosmanna. Nesrečnež se je pri temu nogu zlomil.

Predrzni tat. Posestniku Joh. Oreschnig v okolici Rudna je Madžar Istvan Grükovjas ukradel voz s konjem vred v vrednosti 700 K. Orožniki so ga takoj zasledovali; ko so mu prišli blizu, pustil je Istvan konja in je pobegnul peš skozi gozd proti Štajerskem. Ali v bližini Marenberga so ga orožniki le dobili in sodniji oddali.

Ustrelil se je v Celovcu tapetnik Jos. Platzer po kratkem prepiru s svojo ljubico. Pravijo, da se mu je zmešalo.

Cerkvena tatvina se je izvršila v Rožeku. Ukradlo se je 1 kelih (vreden 150 K), 1 „armband“ (vreden 400 K), 1 beneška verižica (40 K), 1 zlata broša (20 K), 1 „armband“ (40 K), 1 broša (15 K) in 1 srebrna knofca (10 K). Tatove še niso vjeli.

Nesreča na Dravi. V Paternionu peljalo se je 6 delavcev v čolnu po Dravi. Čoln je zadel ob most in se preobrnil. 2 delavca sta zamogla joh mostu prijeti, ostale 4 pa je voda naprej nesla. Komaj da se jih je rešilo. Gledalci so že mislili, da so izgubili življenje.

Nesrečni padec. Žel. ekspedijent Jos. Tenny je šel v Beljaku čez progo in je pri temu tako nesrečno padel, da si je oba kolena zlomil. V bolnici so ga takoj operirali.

Po svetu.

„Marijina hčerka“ detemorilka. Iz ljubljanske okolice se sledeče poroča: Ana Zugelj je bila najpobožnejša »Marijina hčerka« in strasna klerikalka. Ali vkljub temu ni zaničevala mesaega veselja in nakrat se je ta »jungfrava« čutila mati. V kleti je porodila živega otroka, kateremu je pa takoj usta s papirjem zamašila. Zapustila je potem klet brezskrbno in šla večerjati. Po večerji je še posodo pomila. Potem se je vrnila v klet ter je otroka popolnoma zadavila in malega mrliča v vodnjak vrgla. Tercijalsko morilko so že zaprli.

Boj z anarhisti. V Londonu je zasačila policija ruske anarhiste pri vlovu. Anarhisti so pričeli streljati in so več redarjev ubili. Potem so se zaprli v neko hišo, katero so policajci oblegali. Streljalo se je na obeh straneh in je trajal boj več ur; tudi vojaki so morali vmes poseči. Končno so anarhisti hišo zažgali in v nje poginili. Našli so 6 zgorelih mrličov.

Zopet eden. Kaplana Karla Unterleutner v Pürggu so obsodili na 4 mesece ječe, ker je otroke zlorabljal. Ko pride iz ječe, dali mu bodoje brčkone — boljše fano.

Gospodarske.

Žrebe žre gnoj. Da marsikatero žrebe gnoj žre, je krivo neredno prebavljanje, katero pa nastane vsled nepravilnega krmenja. Čestokrat je krivo temu to, da se daje žrebetom preveč gomoljnic in repe, namreč surovega krompirja, a premalo druge surove klaje. V tem slučaju priporoča »Landw. Dorfzeitung«, da naj se začne pokladati žrebetu manj krompirja in naj se še ta zdrobljen krompir od enega do drugega krmenja z vodo izlužuje ter da žrebetu več sena, ali če tega ni dovolj, več slamnate rezanice ali pa pšeničnih otrobov.

Loterijske številke.

Gradec, dne 24. decembra: 14, 44, 22, 37, 82.
Trst, dne 31. decembra: 52, 84, 87, 8, 38.

Brat smrti. To ime so že od nekdaj nadeli spanju, toda po krivici, zakaj v resnici je krepčasto spanje redilni vir življenja. Naj bo kdo še tako utrujen, da onemogel — nekaj ur dobrega spanja mu zopet povrne izgubljene moči in ga spravi v stanje globoko čutne blaženosti. Dobroto zdravega spanja pa uživajo samo oni, ki varujejo svoje živce. Drazljiva pijača slabi živce, iz tega izvira nespčnost. Pri tem pa igra glavno vlogo kava, ki se pije skoro v vsaki rodbini. Z navajo na Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo se je ozdravila že marsikatera nespčnost. Pristna Kathreinerjeva Kneippova sladna kava ima vse aromatične prednosti zrnate kave, brez škodljivih sestavin. Z njo se napravila okusna kavina pijača in obvaruje srce in živce nenaravne razdraženosti. Po vsej pravici se imenuje torej pristna Kathreinerjeva najboljša rodbinska kava.

Vsakomur je znano, da se mora ranjena mesta skrbno pred nesnažnostjo varovati, ker se drugače vsled infekcije lahko v težke rane razvijejo. V ta namen služijo najbolje antiseptično sredstvo, n. p. Praško domače mazilo iz apoteke B. Fragner, c. kr. dvorni liferant.

Zvezda s križcom

MAGGI JEVE kocke

à 5 h

za takojšno nabavo gotove goveje juhe

so priznано najboljše!

Kathreiner Kneippova sladna kava

je le ena, posnemkov pa je več! Zato pozor! Zahtevajte in jemljite samo izvirne zavoje z imenom

Kathreiner

Ogenj!!

Pri vsaki hiši je treba užgalice. Kupujte in zahtevajte po vseh trgovinah „Štajerc“ užgalice! Glavni zal. firma brata Slawitsko v Ptuj.

Posestvo na prodajo

v Bohovi pri Mariboru. — Lepa hiša in hlevi v najboljšem stanu. — Deset oralov na boljše zemlje in sicer travnikov, njiv in gozdov. — Posestvo je res jako lepo in primerno; pridanje pa je še boljše. — Posednik, g. Jože Schlambergerju, oštr v Hočiču, želi prodati kolidovra.

Priložnostni nakup

Lepa žepna ura z verižico K 350. 30.000 komadov

kupljenih, zaraditga pošiljam 1 lepo 36 ur idočo „Gloria“ srebrno anker-rem. uro, sv. kolesje z lepo gravir. oklopiem, s sekundno kazalcem in lepo pozlačeno eno pravo pozlačeno 36 ur idoto anker-rem. prve vrste švic uro s podlač. verižico za K 5.—, Triletno pismeno jamstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. Križna razpošiljalnica švicarskih ur, Krakov št. 279. Neštevilno priznanje in naročil. Za neugajajoče denar nazaj.